

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1600-0/2014
Érkezett:	2014. SZEPT. 22.
Példány:	2
Kezelőiroda:	<i>me</i>
Melléklet:	3x1+3

Alkotmánybíróság1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság	
Érkezett:	2014. AUG. 07.
Szám:	SZF 14/75/2012.
Melléklet:	2 db, + 1 indítv. + 1 mell.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. §-ának (1) bekezdése és 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő az első fokon eljáró bíróságnál:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg

- a Budapest területén működő ítéltábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SzF.14/63/2012. számú,
- a Kúria Mellett Eljáró Másodfokú Szolgálati Bíróság Szf.F.3/2014/6. számú határozatának és
- a fenti eljárások során hozott összes többi határozatnak, valamint
- a bírák jogállásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (Bjt.) 104/A. §-ának;
- a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 103. §-a (1) bekezdésének d) pontjának,
- és a szolgálati bíróságok 2012. október 26-án elfogadott ügyrendjének

alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvénynek a jelen beadvány 2. pontjában felsorolt rendelkezéseit.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

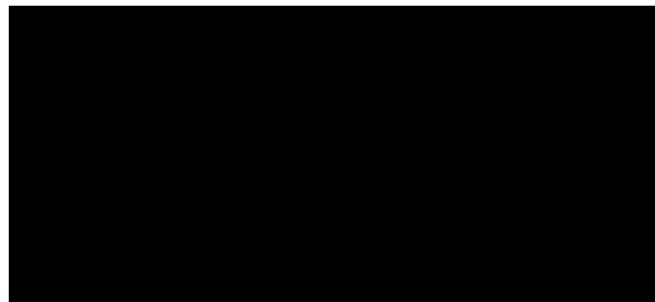
1. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés(ek), bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja stb.):

A másodfokú határozatot 2014. június 10-én kézbesítették a részemre.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

A fenti határozatok álláspontom szerint az alábbi alaptörvényi rendelkezéseket sértették meg:

- B) cikk (1) bekezdés (jogállamiság),
- C) cikk (1) bekezdés (hatalommegosztás),

- T) cikk (jogalkotás alapvető szabályai),
- VI. cikk (1) bekezdés (magánélet, jó hírnév védelme),
- IX. cikk (1) bekezdés (véleménynyilvánítás szabadsága),
- XXVIII. cikk (1) bekezdés (tisztesseges eljáráshoz való jog),
- XXVIII. cikk (7) bekezdés (jogorvoslathoz való jog),
- 25. cikk (1) bekezdés (a bíróság igazságszolgáltatási tevékenységet lát el),
- 26. cikk (1) bekezdés (bírói függetlenség)
- 27. cikk (1) bekezdés (a bíróság tanácsban ítélkezik)
- 28. cikk (bírói jogértelmezés)

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

A Budapest Környéki Törvényszéken dolgozom törvényszéki bíróként. Közismerten hosszú ideje rendkívüli leterheltség mellett működik a bíróság, amely lehetetlenné teszi az összes ügy törvényi határidőn belüli elintézését. Mivel ilyen körülmények között az eljárási határidők betartására általában nincs lehetőség, az érintett bíró (önhibáján kívül) folyamatosan törvénysértést követ el. A bírák jogállására vonatkozó törvény szerint ilyen helyzet egyáltalán nem létezhetne, de a szabályozás hiányosságai miatt a jogsértő állapot kiküszöbölése nem történt meg és az sem egyértelmű, hogy ebben a helyzetben a bírácoknak milyen magatartást kell tanúsítaniuk.

Korábban felderítettem egy bírói integritást sértő cselekményt, amelyet a megyei bíróság akkori elnöke fegyelmi vétségnek minősített, ennek ellenére az esetnek nem lett következménye, az ügyet eltussolták. Sajnálatos módon ez egy hosszan elhúzódó munkahelyi konfliktust eredményezett. Ennek következtében fegyelmi eljárást kezdeményeztek velem szemben az eljárási határidők betartásának elmulasztása miatt. Az elsőfokú szolgálati bíróság megrovás fegyelmi büntetést szabott ki, a határozatot a másodfokú szolgálati bíróság helybenhagyta.

Két alapvető jelentőségű kérdés volt az eljárás során, amelyekkel a szolgálati bíróság érdemben nem foglalkozott:

a) A bírák jogállásáról szóló törvény előírja, hogy meg kell határozni az egy bíróra kiosztható ügyek számát, ez azonban nem történt meg. A kiosztható ügyek száma nem lehetne több mint amennyit az eljárási határidők betartásával el lehetne intézni.

b) A szolgálati bíróság érdemben nem foglalkozott a rendeltetésellenes joggyakorlást megvalósító munkáltatói intézkedéssel, sőt ebben a körben még a bizonyítás lehetőségétől is megfosztottak, amikor a kérdezési jogomat megvonták. Tényszerűen megállapítható, hogy más bírácoknak is vannak késedelmeik a csoportban, mégis csak velem szemben kezdeményeztek fegyelmi eljárást. Ha a szolgálati bíróság az eljárása során nem folytatja le a bizonyítási eljárást ebben a vonatkozásban, akkor lehetővé teszi, hogy a munkáltató következmények nélkül eltussolja a bírói integritást sértő eseteket, egyben elfojtsa a kritikus hangokat. A „chilling effect” következtében sérül a véleménynyilvánításhoz fűződő alapvető jog.

c) A fentiekén túlmenően az eljárás során sérültek a tisztességes eljárás alapelvei.

A szolgálati bíróságok határozata esetében az érintettségem egyértelműen megállapítható, az ügyben félként vettem részt, velem szemben alkalmaztak szankciót.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

A) a bíró felelősségére vonatkozó szabályozás

Az alkotmányjogilag értékelendő problémát az jelenti, hogy a bírói függetlenséggel nem egyeztethető össze, ha egy bírót olyan körülmény miatt vonnak felelősségre, amelyért nem, vagy csak részben felelős.

A Bjt. 35. §-a az alábbiak szerint rendelkezik:

- (1) A bíró részére a feladatai megfelelő ellátásához szükséges feltételeket biztosítani kell.
- (2) A bíróra kiosztható ügyek számát úgy kell meghatározni, hogy az lehetővé tegye az eljárási és ügyviteli szabályok megtartását és a bírák arányos munkaterhét.
- (3) Ha a bíróság a Be. kiemelt jelentőségű ügyekre, valamint a polgári perrendtartásról szóló törvény kiemelt jelentőségű perekre vonatkozó fejezetei szerinti ügyet tárgyal, úgy az eljáró bírakat az eljárási szabályok és határidők betartása érdekében az egyéb munkavégzés alól szükség szerint fel kell menteni, illetve mentesíteni kell.

A Bjt. 35. §-ának (2) bekezdése tehát előírja, hogy a bíróra kiosztható ügyek számát meg kell határozni. Értelemszerűen arról van szó, hogy meg kellene mondani, az egyes bírósági szinteken és ügyszakokban milyen munkateher az elfogadható. Hangsúlyozni kell, hogy itt egy pontos számot kellene megállapítani, nem csupán elveket.

A jogalkalmazók ezt a feladatot elmulasztották, a bíróra kiosztható ügyek számát nem határozták meg. A Bszi. 76. §-a (4) bekezdésének e) pontja ezzel összefüggésben az OBH elnöke részére feladatkört állapít meg, de a gyakorlatban ennek teljesítése még nem történt meg.

Megállapítható továbbá az is, hogy a jogalkotó nem szabályozta pontosan, mit kell tenni akkor, ha a Bjt. 35. §-ának (2) bekezdésében leírtak nem teljesülnek.

A másodfokú szolgálati bíróság szerint a rám kiosztott ügyek száma „*kiemelkedően magas volt, ez a körülmény – a tanúk előadását is figyelembe véve – a határidők betarthatatlanságát eredményezte*”.

„*Azt az objektív, és a munkáltató terhére nem értékelhető tény, hogy a csoportban dolgozó bírák munkaterhe egyformán az országos átlagot meghaladóan nagy, az elsőfokú határozat helytállóan értékelte a Bíró munkavégzését objektíven befolyásoló, egyben a vétség súlyát enyhítő körülményként*”.

A másodfokú szolgálati bíróság kifejtette továbbá, hogy „a Bírótól az ügyforgalmi adatok és a munkavégzés objektív körülményei miatt a határidők maradéktalan betartása nem volt elvárható, és mindezek a fegyelmi vétség súlyát csökkentik”.

A szolgálati bíróság döntését több okból is alaptörvény-ellenesnek tartom.

A kifejtett jogszabályértelmezés sérti az Alaptörvény 28. cikkét (bírói jogértelmezés). A határozatban a szolgálati bíróságok olyan módon értelmezték a törvényt, amely ellentétes a józan ésszel. Álláspontom szerint nem lehet logikailag levezetni, hogy a nagy ügymennyiségért a munkáltató nem felel, ugyanakkor a bírónak viselnie kell az ebből eredő negatív következményeket.

Egy ilyen értelmezésnek az lesz az eredménye, hogy az ügyteher kiegyenlítése érdekében a munkáltatónak semmit nem kell tennie, hiszen ezért nem felelős. Zárójelben jegyzem meg, hogy ezek szerint a bíró hiába követelné a munkáltatótól a Bjt. 35. §-ának (2) bekezdésében foglaltak betartását. A bíró – aki a nagy ügymennyiség kialakulásában teljesen vétlen – ugyanakkor köteles erején felül dolgozni.

A nagyon leterhelt bíróságon (vagy egy bíróság nagyon leterhelt szervezeti egységében) dolgozó bírónak tehát többet kell dolgozniuk, mint a normális ügymennyiséggel rendelkező („szerencsés”) bíróságon dolgozó bírótársaiknak. A több munka mellett ugyanakkor nem elismerésben részesülnek, hanem fokozott fenyegetettségnek vannak kitéve.

Egy olyan bíróságon, ahol normális az ügymennyiség, a késedelmek azért alakulnak ki, mert a bíró kevesebbet dolgozott az elvártnál. Egy olyan bíróságon, ahol a normálisnál több az ügymennyiség, akkor is lesz késelem, ha a bíró folyamatosan túlórázik.

A Bjt. 35. §-ának (2) bekezdésében foglalt előírás be nem tartása miatt kedvezőtlen helyzetben lévő (és a jogellenes helyzet kialakulásában teljesen vétlen) bírák esetében a szolgálati bíróság a józan ésszel ellentétes következtetésre jutott.

Mindez sérti a bírói függetlenséget, hiszen ilyen fenyegetettség mellett – különösen akkor, amikor a fegyelmi eljárás megindítása vállaltan diszkrecionális jogkör – a bíró befolyásolhatóvá válik, a személyes függetlensége sérül.

A bíró a sajátos alkotmányjogi helyzete mellett egyben „munkavállaló” is, hiszen szervezett körülmények között munkát végez, díjazásban részesül. A munkajogi hiányosságok a bírói függetlenség sérelmét eredményezhetik.

Alapvető elvárás a bíróságokkal szemben, hogy a jogvitákat ésszerű időn belül bírálják el. Ennek fontosságát, kiemelkedő alkotmányjogi jelentőségét, az ügyfelek érdekeit, a bíróságok ezzel kapcsolatos szerepét nem lehet elégszer hangsúlyozni.

Nagyon nehéz helyzetben van egy bíró, ha egy számára külső ok miatt (hatalmas ügymennyiség) nem tudja teljesíteni a hivatali kötelességét.

Hiába szeretném betartani a határidőket, maga a szolgálati bíróság mondta ki, hogy erre objektív okból nincs lehetőség.

Ha a határidők betartása objektíve lehetetlen, akkor engem szubjektív alapon marasztaltak el.

A kezelhetetlenül nagy ügymennyiség a szolgálati bíróság álláspontjával szemben nem felelősséget csökkentő, hanem kizáró ok, ez az egyetlen logikus értelmezés.

Ha a határidők betartása objektív okból nem lehetséges, akkor a bíró szükségképpen megsérti a törvényt. Nem minden ügyben történik törvénysértés, hiszen még egy hatalmas referáda mellett is az ügyek egy részében határidőben intézkedik a bíró. Ennek ellenére szükségképpen vannak olyan ügyei, amelyeknél – rajta kívülálló okból – késedelembe fog esni.

Emiatt fegyelmi eljárást indítanak ellene, ahol a „bűnösség vélelme” érvényesül, hiszen megsértette a határidőket. Külön sérelmezem a másodfokú szolgálati bíróság határozatának 13. oldalán található kijelentést, mely szerint „a Bíró a megállapított késedelemmel ellentétes tényt nem bizonyított”.

A „bűnösség vélelme” nincs kimondva a határozatban, de egyértelmű, hogy a szolgálati bíróságok ebből indultak ki:

- a) kimondja a másodfokú határozat, hogy objektíve nem tartható be az összes határidő;
- b) megállapítják, hogy késedelmek vannak;
- c) ezt automatikusan fegyelmi vétségnek értékelik;
- d) elvárják, hogy a bíró bizonyítsa az ezzel ellentétes tényeket, a vétlenségét.

A bíró tehát szükségképpen olyan helyzetbe kerül, amikor (formálisan) kötelezettségzegést követ el és ezután rákényszerül, hogy bizonyítsa az igazát. Meggyőződésem, hogy ez ellentétes a jogbiztonsággal és a tisztességes eljárás alapelveivel.

A jelenlegi helyzetben tehát

- nincs meghatározva az egy bíróra kiosztható ügyek száma;
- a bírósági elnökök diszkrecionális jogkörébe tartozik, hogy kivel szemben kezdeményeznek fegyelmi eljárást;
- a szolgálati bíróság pedig megállapítja, hogy a bírótól objektív okból nem volt elvárható az összes határidő betartása, majd saját szubjektív szempontjai szerint felmenti a bírót, illetve különböző büntetéseket szab ki.

Annak érdekében, hogy mindehhez valamilyen elméleti megalapozást találjanak, az elsőfokú szolgálati bíróság bevezette a „jelentős késedelem” fogalmát. A kiindulópont tehát az, hogy amennyiben objektív okból nem lehet betartani a határidőket, akkor nem lehet a bíró terhére róni az összes határidő elmulasztását, csak azt, amit a szolgálati bíróság „jelentős késedelemnek” tekint.

Ennek fogalmát senki nem definiálta. Sérti az Alaptörvényt, a tisztességes eljáráshoz való jogot és a bírói függetlenséget is, ha a bíró előzetesen nem ismerheti meg a vele szemben támasztott követelményeket.

Hangsúlyozom, hogy egyetértek a Bjt. 35. §-ának (2) bekezdésében foglaltakkal. Ha a határidőket be lehet tartani, akkor be is kell tartani, ennek vétkes elmulasztása esetén vonják felelősségre a bírót. Ha egy bírónak normális ügmennyisége van, akkor pontosan tudja, hogy mi az elvárás vele szemben: határidőn belül kell intézkednie az összes ügyben.

Amennyiben azonban nem valósul meg a Bjt. 35. §-ának (2) bekezdésében foglalt előírás, akkor a bíró ex lex állapotba kerül. Az összes ügyet nem tudja elintézni, de azt sem tudja, hogy mely ügyeket kellene fontosabbnak, sürgősebbnek tekinteni (nem igaz, hogy minden beadvány egyformán fontos és sürgős, emiatt nem lehet tehát azt állítani, hogy elfogadható, ha a bíró minden ügyben azonos késedelemmel dolgozik, pl: minden beadvány tárgyában 6 hónappal később intézkedik).

Külön felhívom a T. Alkotmánybíróság figyelmét arra, hogy a jogerős határozat szerint kiemelkedő mennyiségű munkát végeztem és a minőséggel kapcsolatban sem merült fel probléma. A szolgálati bíróság a határozatában kimondta, hogy a munka mennyiségét tekintve az élvonalba tartozom, több évben a legtöbb ügyet fejeztem be. A határozatból azonban az is következik, hogy ez nem elegendő, még többet kellett volna dolgozni. Az elsőfokú határozat azt is kiemelte, hogy optimális munkaszervezési feltétek mellett a munkámat a kiosztott további nagyszámú ügyben eredményesen végeztem. A kérdés számomra akként merül fel, hogy a kiváló statisztikai adatokat (amely mögött sok önként vállalt túlóra van) mennyivel kell még emelni, hogy ne marasztaljanak el?

Az elvárhatóság alapvető követelmény a jogszabályokkal szemben, ebben a körben hivatkozom az OLEKSANDR VOLKOV kontra UKRAJNA ügyben (21722/2011) született határozatra, melyben az Emberi Jogok Európai Bírósága az alábbi megállapítást tette:

„az alkalmazandó belföldi jog nem felelt meg az előreláthatóság és az önkényességgel szemben a megfelelő védelem biztosítása követelményeinek”.

Az eset kétségkívül hasonló a magyar szabályozásban található bizonytalansághoz, különös tekintettel a Bíróság alábbi megállapítására:

»az „esküszegés” vétségének következetes és megszorító értelmezését megállapító iránymutatások és gyakorlat hiánya, valamint a megfelelő jogi biztosítékok hiánya miatt a belföldi jog releváns rendelkezései hatásaikat kiszámíthatatlanná váltak.«

Csupán zárójelben jegyzem meg, hogy kifejezetten hivatkoztam erre a döntésre, a másodfokú bíróság azonban említést sem tett róla a határozatában.

Alaptörvény-ellenesnek, a bírói függetlenséget sértőnek tartom, hogy a bíró felelősségrevonására egy ilyen jogszabályi környezetben, nyilvánvalóan szubjektív alapon kerül sor.

Külön kiemelem, hogy a bírói gyakorlatnak természetesen jelentősége van, egy idő után kialakulna valamilyen egységes gyakorlat, hogy mit tekintenek fegyelmi vétségnek ilyen esetekben. Ez nem változtat azonban azon a tényen, hogy sok szubjektív határozatból kialakuló gyakorlat szükségképpen szubjektív marad. Fontos továbbá megemlíteni, hogy nekem és kollégáimnak semmilyen információnk nem volt arról, hogy mi az elvárás.

A fentiek sértik a bíró magánéletéhez és jó hírnevéhez való jogot is. A munka a személyes integritás fontos része, a karriert alapvetően befolyásolja, ha alaptalanul felelősségre vonják a bírót, ezáltal a jó hírnévhez való joga is sérül.

A mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség megállapítását nem indítványozhatom, kérem ugyanakkor, hogy a T. Alkotmánybíróság hívja fel a jogalkotót a Bjt. 35. §-ának (1)-(2) bekezdésében foglaltakkal ellentétes helyzet szabályozására (kinek, mit kell tennie és az átmeneti időben milyen magatartást kell követnie a bírónak).

B) Véleménynyilvánítás szabadsága

A korábban említettek szerint az egész helyzet kiindulópontja egy évvel ezelőtti, bírói integritást sértő helyzettel összefüggő konfliktushelyzet.

A szolgálati bíróság előtt nem véletlenül hivatkoztam az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt folyamatban volt, Heinisch v. Németország ügyre (28724/08), az ott kifejtetteket a jelen ügyben is alkalmazhatónak tartom.

A szolgálati bíróság eljárása sérti a véleménynyilvánítás szabadságát.

A szolgálati bíróság ezzel az összefüggéssel egyáltalán nem foglalkozott (egyébként semmilyen alkotmányjogi problémával, általam hivatkozott strasbourgi jogesettel nem foglalkoztak). Kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság szerezzék be a szolgálati bíróságtól a fentiekkel kapcsolatos iratokat, de önként vállalom, hogy az indítványt ebben a körben részletes indokolással kiegészítem.

C) Eljárási szabálysértések

1.) Törvényes bíróhoz való jog

A Bjt. 104/A. §-ának (1) bekezdése szerint a szolgálati bíróság ügyrendjének tartalmaznia kell az eljáró tanácsok összetételét és az ügyelosztás szabályait.

A fenti rendelkezés 2012. július 17-én lépett hatályba, ennek ellenére az ügyrend nem tartalmazta a fentieket. Az Országos Bírói Tanács a 85/2012. (XI. 19.) számú határozatában az ügyrendet jóváhagyta, kifejezetten felhívta azonban a szolgálati bíróságok tagjait az ügyrend kiegészítésre.

Tény, hogy az ellenem indított eljárás kezdeményezésekor a szolgálati bíróságok nem rendelkeztek a fenti törvényi előírásnak megfelelő, az OBT által jóváhagyott ügyrenddel. Ebből következően a törvényes bíróhoz való jog sérült, a szignálás nem volt automatikus.

Ezzel összefüggésben hivatkozom a T. Alkotmánybíróság 21/2014. (VII. 15.) AB határozatában foglaltakra.

2.) Ügyrend

A gyakorlatban az Ügyrend jogszabályként funkcionál, a szolgálati bíróságok ez alapján végzik a tevékenységüket. A Bjt. nem határozza meg, hogy a szolgálati bíróságnak az eljárása során mely eljárási törvény rendelkezéseit kellene alkalmazni. Hiába lenne logikus a Polgári perrendtartás alkalmazása, ezt a törvény nem mondja ki, így a gyakorlatban az Ügyrend minősül eljárási „jogszabálynak”.

Álláspontom szerint semmi nem indokolja ezt a helyzetet. A szolgálati bírák testülete semmiféle jogalkotói legitimációval nem rendelkezik, hasonlóképpen az ügyrend jóváhagyására hivatott Országos Bírói Tanácshoz.

Indítványozom ezért, hogy a T. Alkotmánybíróság semmisítse meg a Bjt. 104/A. §-át és a Bszi. ezzel összefüggő 103. §-a (1) bekezdésének d) pontját, továbbá magát az Ügyrendet.

Külön hangsúlyozni szeretném, hogy az ügyrend általában egy testület saját belső működésével kapcsolatos részletes előírásokat tartalmazza, a felekre kiterjedő hatályú eljárási szabályoknak nem egy ügyrendben van a helyük. A T. Alkotmánybíróság is utalt a korábban hivatkozott határozatában a bírák és bírósági hivatalnokok felelősségéről szóló 1871. évi VIII. törvénycikkre. Semmi nem indokolja, hogy ezen a téren visszalépés legyen a történeti alkotmányhoz képest, a bírák felelősségére vonatkozó előírásokat törvényben kell rendezni.

Ha a szolgálati bíróság ügyrendjét nem jogszabályban hirdetik ki, akkor nincs lehetőség utólagos normakontrollra sem.

A jelenlegi helyzet és ezáltal a szolgálati bíróság eljárása sérti a jogállamiságra, hatalommegosztásra, jogalkotás alapvető szabályaira vonatkozó alaptörvényi előírásokat.

3.) Kérdezési jog megvonása

A másodfokú határozat szerint az Ügyrend 9. §-ának (1) bekezdése alapján joga volt a tanács elnökének megtiltani egy adott kérdés feltételét.

A Bjt. 122. §-ának (2) bekezdése ezzel szemben biztosítja számomra a kérdés feltevésének lehetőségét.

Természetesen nem gondolom, hogy a kérdezési jog korlátlan lenne, de a konkrét esetben a kérdezési jog megtiltása tisztességtelen eljárást eredményezett.

A kérdés a rendeltetésellenes joggyakorlással, az eljárás kezdeményezésének valódi okával, a bírói integritással kapcsolatos eset eltussolásával volt összefüggésben.

A szolgálati bíróságok azt állapították meg, hogy nem történt rendeltetésellenes joggyakorlás. Ha nem veszünk fel erre vonatkozóan bizonyítást, akkor aligha lehet más

következtetésre jutni, ezért állítom, hogy a kérdezési jog megvonása az adott helyzetben sérti a tisztességes eljárás követelményét és jogszabályi alapja sincs.

A másodfokú szolgálati bíróság sajnálatos módon arra a következtetésre jutott, hogy „a konfliktushelyzet évekkel korábban jött létre és ennek semmilyen okozati összefüggése nem volt azzal, hogy a Bíróval szemben ügyintézési késedelme miatt vizsgálatot rendeltek el”.

A T. Alkotmánybíróság előtt a tényállást nem támadhatom, ugyanakkor a kérdezési jog korlátozása pont azt eredményezte, hogy nem volt lehetőségem a rendeltetésellenes joggyakorlás bizonyítására. Az elsőfokú bíróság előtti tárgyaláson már ekkor teljesen nyilvánvaló volt egyébként, hogy a szolgálati bíróság ezzel a kérdéssel nem kívánja „bonyolítani” az ügyet.

Minden állapot nélkülöz továbbá az a megállapítás, hogy egy évekkel ezelőtti esetről van szó. Túl azon, hogy ez tényszerűen nem igaz, nem lehet arra hivatkozni, hogy ezek az ügyek „elévülnek”. Ez ugyanis arra az abszurd következtetésre vezetne, hogy amennyiben a munkáltató egy-két évet vár, akkor nyugodtan alkalmazhat bármilyen megtorlást a munkavállalóval szemben, az már nem minősülne rendeltetésellenes joggyakorlásnak.

A kérdezési jogot az Ügyrend alapján vonták meg tőlem, amely a fentiek szerint álláspontom szerint egyébként is alaptörvény-ellenes.

4.) A társasbíráskodás elvének megsértése

Az elsőfokú szolgálati bíróság a 11. sorszámú határozatának meghozatalakor a Bjt. 111. §-ában írtak ellenére nem tanácsban járt el. A másodfokú szolgálati bíróság megállapította az eljárási jogszabálysértést, de ennek nem tulajdonított jelentőséget.

Álláspontom szerint a bíróság összetételére vonatkozó törvényi előírások olyan imperatív szabályok, amelyek megsértése szükségképpen az eljárás megismétléséhez vezet, függetlenül attól, hogy a határozat egyébként érdemben helyes-e.

5.) Jogorvoslathoz való jog sérelme

A fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozat ellen a Bjt. és az Ügyrend nem biztosít fellebbezési jogot. Az Ügyrend 10. §-ának (4) bekezdése kifejezetten a megtagadó határozattal szembeni fellebbezést engedélyezi. A fegyelmi eljárás megindítása a bíró jogállására is kihatással van, ilyen tartalmú határozatot tehát jogorvoslat lehetőségének biztosítása nélkül nem lehetne hozni.

Külön sérelmes volt a számomra, hogy a fegyelmi eljárás megindításáról szóló határozattal együtt küldték meg a részemre a vizsgálóbiztos által folytatott bizonyítás során felvett jegyzőkönyveket. Ebből következően a tanúk meghallgatása során sem lehettem jelen, és nem tehettem észrevételt az összegyűjtött bizonyítékokra, mielőtt a tanács határozott volna az eljárás megindításáról. Álláspontom szerint ezek sértik a

tisztességes eljárás követelményét. Egy bírósági eljárásban nem fordulhat elő (különösen védett tanúk esetét kivéve), hogy a bíró a felek távollétében végezzen tanúmeghallgatást.

Az igazságügyi alkalmazottak szolgálati jogviszonyáról szóló 1997. évi LXVIII. törvény 64. §-ának (2)-(3) bekezdései ezzel szemben kifogástalan rendelkezéseket tartalmaznak az iratismertetésre vonatkozóan. Ném tudom, hogy egy bírót ilyen jogosítványok miért nem illetnek meg.

6.) Egyéb eljárási szabálysértések

Sérelmezem továbbá, hogy a tanácsulésekről nem kaptam semmilyen értesítést, jegyzőkönyvet. A 21/2014. (VII. 15.) AB határozatban írtakra figyelemmel emiatt azt is kétségbe kell vonnom, hogy egyáltalán ténylegesen megtörténtek-e ezek a tanácsulések.

Hasonlóképpen sérelmezem azt is, hogy az elsőfokú szolgálati bíróság nem küldte meg a részemre a törvényszéktől beszerzett iratokat (panaszokra vonatkozó iratanyag), holott a strasbourgi joggyakorlat ebben a körben is egyértelmű; a tisztességes eljárás körébe tartozik, hogy a fél rendelkezésére álljon az összes irat.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

A fellebbezési jogomat kimerítettem, egyéb jogorvoslat nem áll rendelkezésemre.

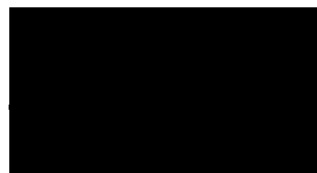
6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Tájékoztatom a T. Alkotmánybíróságot, hogy az ügyben felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be, amelyet feltehetően el fognak utasítani arra hivatkozva, hogy ennek előterjesztését a törvény nem teszi lehetővé.

Kérem továbbá a T. Szolgálati Bíróságot, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 53. §-ának (4) bekezdése értelmében függesse fel a határozat végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig, különös figyelemmel a 21/2014. (VII. 15.) AB határozatban foglaltakra. A határozat végrehajtása után legfeljebb sérelemdíjat követelhetnék, egyéb módon nyilvánvalóan nem lehetne orvosolni a helyzetet.

Budapest, 2014. augusztus 3.

Tisztelettel:

Melléklet: Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról